

מסכת בבא בתרא

פרק ב

א. לא יחפור אדם בור סמוך לבורו של חברו, ולא שיח, ולא מערה, ולא אמת המים, ולא נברכת כובסין, אלא אם כן הרחיק מכתל חברו שלשה טפחים, וסד בסיד. מרחיקין את הגפת ואת הנזל ואת המלח ואת הסיד ואת הסלעים מכתלו של חברו שלשה טפחים, וסד בסיד. מרחיקין את הנזעים, ואת המחרשה, ואת מי רגלים מן הכתל שלשה טפחים. ומרחיקין את הרחים שלשה מן השכב, שהן ארבעה מן הרקב. ואת התנור, שלשה מן הפליא, שהן ארבעה מן השפה:

ב. לא יעמיד אדם תנור בתוך הבית, אלא אם כן יש על גביו גבה ארבע אמות. הנה מעמידו בעליה, צריך שיהא תחתיו מעזיבה שלשה טפחים. ובכירה, טפח. ואם הזיק, משלם מה שהזיק. רבי שמעון אומר, לא אמרו כל השעורין האלו, אלא שאם הזיק, פטור מלשלם:

ג. לא יפתח אדם חנות של נחתומין ושל צבעין תחת אוצרו של חברו. ולא רפת בקר. באמת, ביין התירו, אבל לא רפת בקר. חנות שבתצר, יכול למחות בידו ולומר לו, איני יכול לישן מקול הנכנסין ומקול היוצאין. אבל עושה כלים, יוצא ומוכר בתוך השוק, אבל אינו יכול למחות בידו ולומר לו, איני יכול לישן, לא מקול הפטיש, ולא מקול הרחים, ולא מקול התינוקות:

ד. מי שהיה כתלו סמוך לכתל חברו, לא יסמוך לו כתל אחר, אלא אם כן הרחיק ממנו ארבע אמות. והחלונות, מלמעלן ומלמטן, ומכנגדן, ארבע אמות:

ה. מרחיקין את הסלם מן השוכך ארבע אמות, כדי שלא תקפץ הנמיה, ואת הכתל מן המזחילה ארבע אמות, כדי שיהא זוקף את הסלם. מרחיקין את השוכך מן העיר חמשים אמה. ולא יעשה אדם שוכך בתוך שלו, אלא אם כן יש לו חמשים אמה לכל רוח. רבי יהודה אומר, בית ארבעת כורין, מלא שגר היונה. ואם לקחו, אפלו בית רבע, הרי הוא בחזקתו:

ו. נפול הנמצא בתוך חמשים אמה, הרי הוא של בעל השוכך. חוץ מחמשים אמה, הרי הוא של מוצאו. נמצא בין שני שוככות, קרוב לזה, שלו. קרוב לזה, שלו. ממצה על ממצה, שניהם יחלקו:

ז. מִרְחִיקִין אֶת הָאֵילָן מִן הָעֵיר עֲשָׂרִים וְחֲמִשׁ אַמָּה, וּבְחָרוֹב וּבְשִׁקְמָה חֲמִשִּׁים אַמָּה. אֲבָא שְׁאוּל אוֹמֵר, כָּל אֵילָן סָרֵק, חֲמִשִּׁים אַמָּה. אִם הָעֵיר קְדָמָה, קוֹצֵץ וְאִינוּ נֹתֵן דָּמִים. וְאִם הָאֵילָן קֹדֶם, קוֹצֵץ וְנֹתֵן דָּמִים. סָפֵק זֶה קֹדֶם, סָפֵק זֶה קֹדֶם, קוֹצֵץ וְאִינוּ נֹתֵן דָּמִים:

ח. מִרְחִיקִין גֶּרֶן קְבוּעַ מִן הָעֵיר חֲמִשִּׁים אַמָּה. לֹא יַעֲשֶׂה אָדָם גֶּרֶן קְבוּעַ בְּתוֹךְ שְׁלוֹ, אֲלֹא אִם כֵּן יֵשׁ לוֹ חֲמִשִּׁים אַמָּה לְכָל רוּחַ, וּמִרְחִיק מִנְטִיעוֹתָיו שֶׁל חֵבְרוֹ וּמִנִּירוֹ, כְּדֵי שֶׁלֹא יִזְיק:

ט. מִרְחִיקִין אֶת הַנְּבִלוֹת וְאֶת הַקְּבָרוֹת וְאֶת הַבְּרִסְקֵי מִן הָעֵיר חֲמִשִּׁים אַמָּה. אֵין עוֹשִׂין בְּרִסְקֵי אֲלֹא לְמִזְרַח הָעֵיר. רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר, לְכָל רוּחַ הוּא עוֹשֶׂה, חוּץ מִמַּעֲרָבָה, וּמִרְחִיק חֲמִשִּׁים אַמָּה:

י. מִרְחִיקִין אֶת הַמִּנְשָׁה מִן הַיָּרֵק, וְאֶת הַכְּרָשִׁין מִן הַבְּצָלִים, וְאֶת הַחֲרָדֵל מִן הַדְּבוֹרִים. רַבִּי יוֹסִי מֵתִיר בְּחֲרָדֵל:

יא. מִרְחִיקִין אֶת הָאֵילָן מִן הַבּוֹר עֲשָׂרִים וְחֲמִשׁ אַמָּה, וּבְחָרוֹב וּבְשִׁקְמָה, חֲמִשִּׁים אַמָּה, בֵּין מְלַמְעָלָה בֵּין מִן הַצֵּד. אִם הַבּוֹר קֹדֶם, קוֹצֵץ וְנֹתֵן דָּמִים. וְאִם אֵילָן קֹדֶם, לֹא יִקָּץ. סָפֵק זֶה קֹדֶם, וְסָפֵק זֶה קֹדֶם, לֹא יִקָּץ. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר, אֵף עַל פִּי שֶׁהַבּוֹר קוֹדֶמֶת לָאֵילָן, לֹא יִקָּץ, שְׂזֵה חוֹפֵר בְּתוֹךְ שְׁלוֹ, וְזֵה נוֹטֵעַ בְּתוֹךְ שְׁלוֹ:

יב. לא יטע אדם אילן סמוך לשדה חבירו, אלא אם כן הרחיק ממנו ארבע אמות, אחד גפנים ואחד כל אילן. הנה גדר בינתיים, זה סומך לגדר מכאן, וזה סומך לגדר מכאן. היו שרשים יוצאין לתוך של חבירו, מעמיק שלשה טפחים, כדי שלא יעכב את המחרשה. הנה חופר בור, שית ומערה, קוצץ ויורד, והעצים שלו:

יג. אילן שהוא נוטה לשדה חבירו, קוצץ מלא המרדע על גבי המחרשה. ובחרוב ובשקמה, כנגד המשקלת. בית השלחין, כל האילן כנגד המשקלת. אבא שאול אומר, כל אילן סרק, כנגד המשקלת:

יד. אילן שהוא נוטה לרשות הרבים, קוצץ, כדי שיהא גמל עובר ורוכבו. רבי יהודה אומר, גמל טעון פשתן או חבילי זמורות. רבי שמעון אומר, כל האילן כנגד המשקלת, מפני הטמאה: